

ИВАНЪ ОСТАНА СЪ ОЧИТЕ ПЪЛНИ СО СЪЛЪЗЫ И ВЪ СЪ-
КАКВЫ МЫСАЛЕ ЗА БРАТА СИ; БѢШЕ НЕОУТѢШЕНА, КО-
ГАТО ГОДИНИКА НЕНИХЪ ГЛАВЪХЪ ДОЙДЕ ДА ѿ ВИДИ.
ТОЙ ѿ ПОПЫТА: ЗАЩО Е ЖАЛНА? ТІѦ МЪ ОБЪЯВИ
СРѢШЕНІЕТО И ГОВОРИНІЕТО СЪ БРАТА СИ; НО БѢ-
ШЕ ТЪХЪРДѢ ТРЪДНО ДА МЪ ОБЪЯВИ ТАЙНЫТЕ И НЕ-
РАЗЪМЪНИТЕ РѢЧИ НА АПЕКИДА, И ТАКО НИТИ Е-
ДИНЪ, НИТИ ДРУГЪ НЕ МОЖЕХА ДА РАЗЪМЪЛЪТЪ,
КАКВЫ ЩЕ БЪДАТЪ МЫСАЛЕТЕ НА БРАТА Й.

„ЧЪЛЪЗ ЛИ СИ НѢКОГА ДА ГОВОРЕТЬЗ, РЕЧЕ ИВАНА,
ЗА ТОВА НОВО ОБЩЕСТВО НА НАЗАРЯНИТЕ, ЗА КОЕТО МИ
КАЖА БРАТЪЗ МИ?“

„Много пѣти самѣ чѣла, чи говорятъ за тѣхъ
человѣцы, отговори Главкѣ; но нищо не знаа за
догмыте (правилата) тѣхны; само знаа, чи са
тѣхъ раѣ стѣдѣны и печалны. Живѣатъ отдѣлены
отъ дрѣгите человѣцы; нищо не имѣ е прѣотно
отъ нашите работы; тѣхъ не познаватъ ни една прѣ-
ятность на живота. Оны непрестанно оугрожаватъ
человѣцыте, чи са е приелижилъ часа, и ще ехъ
дрѣго Царство. Мыкаете имѣ са тайны и рѣчи-
те имѣ пѣлны съ разѣмѣніе. Во сичко това на-
хождатъ са междѣ тѣхъ мѣжѣ достойны и пѣл-
ны со сила и дрѣхъ (Разѣмѣ); нахождатъ са ме-
ждѣ тѣхъ и отъ яропагитите нѣхъ ятина*). Нѣхъ

*) Препогити сѣ наричаха совѣтницыте на вѣрховното сѣдилище оу Греците; а Итина є столичный Градъ Греци.